

af *øl-* og *mønt-*klassen, typen *tempo*, tillægsord af *fin-*klassen, typen *skærfe* (med stødmangel i imperativ ental) og verber af *kvæle-*klassen. Eksempler:

øl, ft. *øl'ler*. ELLER: *øl*, stødtilkomst i ft. (NB. Stødtilkomst i bestemt ental reguleres af den morfologiske betingelse nr. 2, som nævnes i indledningen til ordbogen.)

møn't, ft. *mønter*. ELLER: *møn't*, stødtab i ft.

tempo, *tempo'et*, *tempo'er*. ELLER: *tempo*, udlydsvokalen forlænges og får stød udenfor ubestemt ental.

fi'n, *fine*. ELLER: *fi'n*, stødtab udenfor ubestemt et.

skærfe, imp. *skærf*. ELLER: *skærfe*, + stød i imp.

kvæle, *kvæ'ler*. ELLER: *kvæle*, stødtilkomst i aktiv præsens.

Stød i suppletive dannelser og i øvrige undtagelser skulle også betegnes eksplicit i de pågældende stikord, fx. *lan'g*, *længere*, *læn'ger*, *læn'gst*.

Noter

1. Professorerne Henning Andersen, Erik Hansen og Karl Martin Nilsen skylder jeg tak for vigtige bemærkninger.

Litteraturhenviisninger

Basbøll, Hans. »Some remarks concerning the stød in a generative grammar of Danish.« Derivational Processes, udg. af F. Kiefer, Stockholm, 1972, Pp. 5–30.

– »Det rigsdanske stød i generativ belysning.« Selskab for nordisk filologi. Årsberetning for 1971–1973. 1975. Pp. 17–22.

Brink, Lars, og Jørn Lund. Dansk Rigsmål. Lydudviklingen siden 1840 med særligt henblik på sociolekterne i København. 2 bd. København 1975.

Hansen, Aage. Stødet i dansk. Det Kgl. Danske Videnskabernes Selskab, Historisk-filologiske meddelelser, bd. XXIX, nr. 5. København, 1943.

Hansen, Erik. »Infinitiv og bisætning som styrelse for præpositionen.« Danske Studier 1977:158–61.

Janez Orešnik

Problemet *Blanke Hans* i sønderjysk

I Sønderjylland og i Slesvig-Holsten kan udtrykket *Blanke Hans* anvendes som navn på Vesterhavet, fortrinsvis i forbindelse med storm, højvande, stormflod, uden at brugen nærmere er udforsket.

Denne opsats er et forsøg på at finde frem til anvendelsen heraf med hovedvægten lagt på sønderjysk.

Undersøgelsen af dette ret komplicerede problem måtte begynde på bar bund, da hverken Institut for jysk sprog- og kulturforskning ved Århus universitet eller Københavns universitets institut for navneforskning eller samme universitets institut for dansk dialektforskning var i besiddelse af primære optegnelser.

I første række gjaldt det derfor om at tilvejebringe en materialesamling. Denne blev etableret dels ved udspørgning, dels gennem en anmodning om oplysninger om udtrykket, trykt i Jydske Tidende den 19. marts 1977.¹

Materiale:

A. Dansk:

- Belæg 1: *nu er Blanke Hans wild igen*, sagde en anonym 76-årig sønderjysk meddeler ved den sidste stormflod. Hun stammer fra egnen omkring Slien. Også hendes 43-årige datter anvender udtrykket, »men vi er den sidste generation, der bruger det.«
- Belæg 2: *ja, nu er der Blanke Hans gal*, anonym ældre meddeler, født i Tyskland, boet i Danmark siden 1918. Sætningen er hybrid, men meddeleren anvender altid formen *der Blanke Hans* på dansk.
- Belæg 3: *ə'blɑŋ'g hɑn's*, anonym ældre meddeler fra Ballum, der ikke selv bruger udtrykket, men kender det.²
- Belæg 4: *Vesterhavet, i folkemunde kaldet »den blanke Hans«*, Sønderjydsk Maanedsskrift, Årg. 29, s. 132 (Om Hooge).³
- Belæg 5: *Den »Blanke Hans«, som hver Dag kunde komme og sætte hans Bo under Vand, tænkte han ikke paa*, Dr. Hansen, Stormflodsminder, Sønderjydsk Maanedsskrift, Årg. 11, s. 96. (Fra Forballum i 1800-tallet).³
- Belæg 6: *Vi der lever ved havet og kender vor nabo »Blanke Hans«, og hans luner, vi vidste også, at Hans denne dag var i dårligt humør*, Kaj Pedersen, Vester Vedsted, Morgenavisen Jyllands-Posten den 14.1.1976.

B. Frisisk:

- Belæg 1: *Blanke Hans: Vesterhavet. Bruges kun i kystområderne*, F. Dinsen Hansen, Nordfrisland – digernes land, 1976, s. 70.
- Belæg 2: *di blanke Hans die Flut, welche die Watten unter Wasser setzt*, P. Jensen, Vidingherred-frisisk.⁴
- Belæg 3: -- *wie der Deichgraf in Risummohr, nach verfertigtem Deiche den Spaten auf den Deich gesetzt, und vermessenlich gesaget: Trotz nun blanke Hans!* M. Anton Heimreichs nordfresische Chronik, 3. udg. 2. del, s. 134. (Udtrykket forekommer ikke i 1. udg. 1666 (s. 474 i genoptrykket 1926), men må findes i den stærkt omarbejdede 2. udg. fra 1668, jvf. Falcks indledning til 3. udg. s. XI.).⁵

C. Tysk:

- Belæg 1: *de blanke Hans er kendt fra Husum og omegn*, ældre meddeler fra Bov.
- Belæg 2: *de blang hans*, anonym meddeler fra Vodder, der har hørt udtrykket på Föhr.⁶
- Belæg 3: *Wat de Blanke Hans givt, nimmt he och wedder* (Hvad Blanke Hans giver, tager han igen), Dithmarschen.⁷
- Belæg 4: *de Blanke Hans vist de Teen* (Blanke Hans viser tænder), Dithmarschen.⁷
- Belæg 5: *He geeft un neemt de blanke Hans* (Blanke Hans giver og tager). Hooge.⁸
- Belæg 6: *Heute ist der Hans blank* (siger søfolkene sjældent, når havet er spejlblankt), meddeler fra Løgumkloster i Jydske Tidende den 24.3.1977.
- Belæg 7: *de blanke Hans*, meddeler: fru Helene Nørgaard, Gram, der i sin ungdom ofte har hørt dette udtryk på Sylt, anvendt om Vesterhavet i almindelighed, ikke

specielt i forbindelse med stormflod.⁹ Engang ville ejeren kalde en café *Blanke Hans*, men dette blev ikke accepteret, fordi navnet kun måtte anvendes om Vesterhavet, se nedenfor. (Uofficielt anvendtes *Blanke Hans* på Sylt dog også om en bestemt stærk snaps.)

Belæg 8: *de blanke Hans Bezeichn. für »Hochwasser«, »Sturmflut« an der Nordseeküste; wohl nicht volkstümlich*, Otto Mensing, Schleswig-Holsteinisches Wörterbuch: *Hans*.¹⁰

Belæg 9: *Personifiziert wird vor allem die See. Die Nordsee heißt der Blanke Hans*, Adolf Bach, Deutsche Namenkunde, II 2, s. 559.¹¹

Belæg 8: *de blanke Hans Bezeichn. für »Hochwasser«, »Sturmflut« an der Nordseeküste; Na, dann mag der blanke Hans kommen* (1904).

draußen aber liegt der blanke Hans, die Nordsee, und brüllt (1906).

Der blanke Hans liegt in seiner Wiege, hat seine blauen Augen aufgeschlagen und lächelt wie ein unschuldiges Kind (1906).

Wahret Eure Deiche, Ihr Friesen, und überseht nicht den tückischen Genossen des blanken Hans, die säkuläre Senkung (1908).

Alle eksempler stammer fra Friedrich Kluge, Seemannssprache, 1911, s. 354.¹²

(Konteksten viser, bortset fra første eksempel, at udtrykket er af mere eller mindre tydeligt patetisk-litterært tilsnit, jvf. senere).

Materialesamlingen dokumenterer, at *Blanke Hans*¹³ forekommer i dansk, d.v.s. sønderjysk, i frisisk og i tysk, d.v.s. plattysk (nedertysk).

Der hersker dog ingen tvivl om, at udtrykket er uoprindeligt i sønderjysk. Det må være opstået enten i det frisiske eller i det nedertyske sprogområde og senere overført herfra til Sønderjylland.

Flere iagttagelser i det danske materiale bekræfter denne antagelse:

1. I adjektivet *blank* i *Blanke Hans* skulle det udlydende *e* være apokopret, da en vokal i udlyd bortfalder i sønderjysk såvel som i andre jyske dialekter. Dette er kun tilfældet i det tredje belæg.
2. Vaklen i materialet mellem formerne *Blanke Hans*, *e blank Hans*, *den blanke Hans*, *der blanke Hans*. Udtrykket har ingen fast sproglig struktur.
3. Hovedparten af meddelelserne – også de ældre – oplyser samstemmende, at de kender betydningen af udtrykket, men at de aldrig bruger og aldrig har brugt det selv.

På denne baggrund må det være berettiget at spørge: Er *Blanke Hans* et ægte sønderjysk udtryk?

Tilsyneladende, men også kun tilsyneladende, kan punkt 3 tolkes således, at der er tale om et gammelt dialektalt udtryk, som nu ikke mere bruges aktivt, men som stadig huskes passivt, i hvert fald af gamle og midaldrende. Flere oplyser, at de unge ikke kender det.

Den rigtige forklaring herpå er imidlertid en ganske anden. Overordentligt mange meddelere gør opmærksom på, at *Blanke Hans* har litterære aner.

Et bestemt episk digt har spillet en helt afgørende rolle for, at udtrykket er blevet bevaret i Sønderjylland, nemlig Detlev von Liliencrons »Trutz, Blanke Hans« (som både er digtets titel og omkvæd). Det handler om det sunkne Rungholt. Herfra citeres de centrale vers:

»Auf allen Märkten, auf allen Gassen
lärmende Leute, betrunkenen Massen.
Sie ziehn am Abend hinaus auf den Deich:
»Wir trutzen dir, Blanker Hans, Nordsee-Deich!«

Dette populære digt indgik nemlig i det faste skolebogs-læsestof i denne landsdel før 1920. Det står f.eks. i Schleswig-Holsteinischer Jugendfreund. Lesebuch für Volksschulen von Georg Möhlenbrink und Heinrich Röhr, II. Teil, Mittel- und Oberstufe, s. 360 f.¹⁴

(Digtet blev undertiden lært udenad, hvad der har bevirket, at nogle ældre meddelere stadig kan citere større eller mindre dele heraf).

Også i landsdelens gamle dansksprogede læsebøger forekommer beretninger om *Blanke Hans*. Som eksempel anføres Læsebog for Over- og Mellemlklasser i Slesvigs danske Skoler af B. N. Juhl og D. A. Noiesen. 2. oplag. Flensburg og Haderslev 1875,¹⁵ hvor der side 157 gives en skildring af stormfloden i 1634, hvorfra der citeres følgende:

»man var just bleven færdig med de nye Diger, som man ansaae for saa forsvarlige, at Digefogden ved det sidste Spadekast stak sin Spade i Volden, idet han raabte:
»Kom nu, om du tør, Blanke Hans!«

Denne udbredte tysk-danske læsebogsanvendelse af *Blanke Hans* i stærkt dramatiske tekster om stormflod i en landsdel, hvor noget sådant er en realitet, anser jeg for at være hovedårsagen til, at mange ældre sønderjyder kender, men ikke bruger udtrykket, og dermed overhovedet den væsentligste forudsætning for eksistensen af *Blanke Hans* i sønderjysk.

Desuden forekommer *Blanke Hans* i andre litterære sammenhænge, som også kan have bidraget til at fæstne udtrykket, eksempelvis i den populære samling Sagen Märchen und Lieder der Herzogtümer Schleswig, Holstein und Laenburg. Herausgegeben von Karl Müllenhoff (1. udg. 1845). I nummer 192 i Otto Mensings udgave fra 1921, sagnet om Rungholts undergang, anføres det i indledningen: »In Rungholt auf Nordstrand wohnten weiland reiche Leute; sie bauten große Deiche und wenn sie einmal darauf standen, sprachen sie: »Trotz nu, blanke Hans!«

Sammenlign denne version med gengivelsen i Friesische Sagen von Texel bis Sylt. Gesammelt und herausgegeben von Hermann Lübbling, 1928, s. 8 (i kapitlet »Was der blanke Hans angerichtet hat«!):

»Rungholt war eine reiche Stadt auf der nordfriesischen Insel Nordstrand, und vom Wohlstand ihrer Bewohner werden noch heute Wunderdinge berichtet. Sie bauten große Deiche gegen die salzige See, und wenn sie einmal darauf standen, sprachen sie: »Trotz nu, blanke Hans!«

Hertil kommer, at tysksprogede slesvig-holstenske hjemstavnsdigtere, der arbejder med vestkyst-motiver i deres værker, tit bruger *Blanke Hans*.

Som eksempel anføres her Johannes Dose. Der blanke Hans (Verlag von E. Ungleich, Leipzig. Uden år,¹⁶) der – i hvert fald i begyndelsen – har en for mig at se helt umådelig anvendelse af dette udtryk. To citater til illustration:

»Schweige still, du Gotteslästerer, du rufst den blanken Hans!« (s. 7). »Wahr di, du

blanker Hans! - - - Aber hüte dich, Hans! Ich warte und werde Deichgraf, ich bändige und binde dich.« (s. 26).

På grundlag af denne materialesamling mener jeg at kunne skimte omridsene af følgende udvikling med hensyn til brugen af *Blanke Hans*.

Udtrykket må være opstået enten i det nedertyske eller i det frisiske sprogområde.

Det må være temmelig gammelt, når det er afhjemlet skriftligt så tidligt som midten af 1600-tallet.

Konteksten i den første kilde taler så afgjort for, at der oprindeligt er tale om et folkeligt-dialektalt udtryk, delvis mod Mensings opfattelse, se citat ovenfor.

Det må være fra denne folkelige anvendelse, således som den skriftligt har fundet sit nedslag i forskellige stormflodsberetninger af historisk eller sagnagtig karakter, at digtere med lokal tilknytning har optaget *Blanke Hans* i litteraturen. Sådan *litterariseres* udtrykket; og det er denne sekundære litterarisering af et oprindeligt folkeligt udtryk, der trænger ud til den sønderjyske befolkning ved hjælp af skolebogslæsestoffet, hvoraf beretninger om *Blanke Hans*, først og fremmest »Trutz, Blanke Hans«, har været en fast bestanddel. Personligt tror jeg nok, det må erkendes, at *Blanke Hans*, når det i dag anvendes både nord og syd for grænsen, ofte har undertoner i retning af det poetiske og måske ikke helt folkelige. Dette er f.eks. tilfældet med avisprog. Til illustration anføres følgende: »Der »blanke Hans« wird gezähmt«, »Der »blanke Hans«, die zerstörerische Flut der Nordsee, wird endgültig ausgesperrt«.17

Blanke Hans kan sammenstilles med en lille gruppe folkelige danske betegnelser for Vesterhavet, der også har karakter af personifikation (havet opfattes som et menneskeligt væsen og får derfor et personnavn).

Feilberg anfører i sin jyske ordbog – under: *hav*, med henvisninger – følgende eksempler: *Rasmus* (Darum),¹⁸ *Store Maren* (Agger), *Kræn Vestergård* (Lønborg og Vendsyssel), *Kræn Vester* (Holstebroegnen), jvf. *Hvad siger Kræn?* (brugt af nordvestjyske fiskere), *Jydske Tidende* den 24.3.1977, og *Havet, Kræn Wester, er der endnu i al sin magt og vælde*, *Politiken* den 31.8.1977.

Feilberg rubricerer disse navne som »øge- og kælenavne«, der anvendes om havet.

Blanke Hans må vel også siges tit at have karakter af en art kælenavn, i hvert fald nu, – et øgenavn vil man vel næppe kunne kalde det. Personligt vil jeg dog ikke ganske udelukke muligheden af, at der oprindeligt kan have ligget en dybere betydning heri. Fra gamle tiders folketrosforestillinger ved vi nemlig, at såkaldt *navnetabu* ofte er knyttet til fiskeri og jagt. Se herom f.eks. Kulturhistorisk leksikon for nordisk middelalder: *tabu*. For ikke at forstyrre fiske- og jagtlykken afstod man ofte fra at kalde tingene ved deres rette navn. I stedet anvendtes forskellige »erstatningsord«. I forskningen kaldes disse *noaord*.

Om *noaord*, specielt ved fiskeri, se Svale Solheim, *Nemningsfordomar ved fiske*, Oslo, 1940, navnlig s. 116 ff. (havets noanavne).

Anføres i denne sammenhæng bør også Jakob Jakobsens klassiske fremstilling *Det norrøne sprog på Shetland*, 1897, specielt kapitel 5: »Fiskernes navne-tabu; sønavne«, s. 82 ff.

En god indføring i *navnetabu* giver ligeledes Kristoffer Nyrops afhandling »Navnets magt« i *Opuscula philologica* udgivne af Det philologisk-historiske Samfund, 1887, specielt s. 128 ff.

S. 206 f. står, at *navnetabu* bl.a. ofte bringes i anvendelse over for »steder, bjerge,

floder, øer og lign. der vel oprindeligt formentes at stå under dæmoniske væseners særlige beskyttelse.« *Blanke Hans* kan antages at tilhøre denne kategori.

Måske kan *Blanke Hans* oprindeligt have været et sådant gammelt fiske-noord, som senere er blevet knyttet specielt til storm og højvande. Også i denne anvendelse kan det helt eller delvis have bevaret denne karakter, thi i situationer, hvor havet truer menneskene langs den tysk-danske Vesterhavskyst, er det tænkeligt, at man i tidligere tiders folketro mente, man kunne undgå yderligere at påkalde havets vrede – og dermed afværge en katastrofe – ved at bruge et noord om det oprørte hav. Et litterært eksempel er tidligere anført under omtalen af Johannes Dose.

Kerstin Richert, som jeg havde bedt undersøge brugen af *Blanke Hans* på Husumegnen, har – uden at kende min teori om navnet som et oprindeligt noord – bestyrket min opfattelse heraf.¹⁹

Hun gør opmærksom på, at alle plattysktalende beboere her passivt kender udtrykket, men der findes en vis skyhed for at anvende det aktivt – om det stormoprørte hav bruges normalt *he / hem »han / ham«* –.

I samme retning peger følgende, som hun, med en tidligere lærer på Hooge som kilde, beretter:

Engang ville man kalde skolen der *Blanke-Hans-School*. Dette forslag blev imidlertid ikke accepteret, man mener af angst for at bruge dette navn for ikke derved at påkalde *Blanke Hans*.

Sammenfattende kan det siges, at flere af hinanden uafhængige faktorer peger i retning af, at min teori om, at *Blanke Hans* er et oprindeligt noanavn, som nu er sunket ned til fortrinvis at være et kælenavn, kan være rigtig. Materialet er imidlertid for spinkelt til at bevise den. Dette vil kræve en langt mere omfattende dokumentation, hvorfor teorien her nødvendigvis må fremtræde som en *hypotese*.

Noter

1. Hermed takker jeg de mange mennesker, som besvarede denne henvendelse, eller som på anden måde har givet mig oplysninger. Ingen nævnt, ingen glemt. – 2. Optegnelsen er foretaget af lektor Magda Nyberg. – 3. Henvisningen er givet af lektor Ove Rasmussen. – 4. Optegnelsen er meddelt af cand.mag. V. Tams Jørgensen. – 5. Således også formodet af cand.mag. V. Tams Jørgensen, som har givet henvisningen, i brev af 17.3.1977. – 6. Oplysningen skyldes lektor Magda Nyberg. – 7. Optegnelsen er foretaget af lærer Rose-Marie Buchenau. – 8. Således (citeret efter hukommelsen) lyder indskriften på et stormflodbillede i skolen på Hooge. Oplysningen, der er givet af lærer Kerstin Richert, stammer fra en mangeårig lærer på halligen. – 9. Til problemet om hvorvidt *Blanke Hans* på tysk betegner Nordsøen i almindelighed eller specielt den truende Nordsø, se Karl Lüders, *Kleines Küstenlexikon*. 2. Aufl. S. 24 f. (Henvisningen er givet af faglærer Marie Gebhardt.) – 10. Oplysningerne om *Blanke Hans* i en række tyske standardordbøger, Wahrig, Duden, Klappenbach, Trübner, synes at være afhængige af Mensing. – 11. Henvisningen er givet af professor, dr.phil. John Kousgård Sørensen. – 12. Henvisningen skyldes cand.mag. V. Tams Jørgensen. – 13. Om en norsk sproglig parallel *blånke-Mari*, anvendt om solen, se Svale Solheim, *Nemningsfordomar ved fiske*, Oslo, 1940, s. 100. – 14. Fhv. gårdejer Jørgen Bromand har givet denne henvisning. – 15. Henvisningen er givet af fru Grethe Holt. – 16. Lærer Rose-Marie Buchenau har givet denne henvisning. – 17. Eksemplerne, der er givet af redaktør Bjørn

Svensson, stammer fra Der Nordschleswiger, Jahrgang 1972. Datoen er mig ikke bekendt. – 18. Om en norsk parallel: *Rasmus (Rasmus va stygg ida)*, spøgende, se Solheim, a.a.s. 114 f. Mærk også hans tolkning heraf: »Opphavleg må eit slikt personnamn ha vori tenkt som ei godtaling av sjøen«. – 19. Brev af 29.3.1977.

Bent Søndergaard

Jens Baggesen und Karl August Böttiger

In »Danske Studier« 1977 veröffentlichte Bernd Maurach Aufzeichnungen des Weimarer Gymnasialdirektors Karl August Böttiger über Gespräche mit Jens Baggesen.¹ Mag dieser Beitrag auch nicht wesentliche neue Erkenntnisse vermitteln, so ist er für die Baggesen-Forschung dennoch von Nutzen, insofern er das Verhältnis dieser beiden Männer, über das nur wenig bekannt ist, ein wenig beleuchtet und zudem unser Wissen über Baggesens Einstellung zu gewissen Personen und zu politischen und philosophischen Phänomenen teils bekräftigt, teils auch erweitert. Es ist jedoch notwendig, einige Ergänzungen und Berichtigungen anzubringen, da Maurach die biographischen Zusammenhänge nicht erkannt hat und ihm auch eine Reihe von Fehlern unterlaufen sind.

Schon die Überschrift seines Beitrags entspricht nicht den Tatsachen, wenn nämlich von *einem* Besuch Baggesens in Weimar *im Jahre 1795* die Rede ist. In Wahrheit handelt es sich um mehrere Besuche, und nicht nur im Jahre 1795, wie aus dem Text auch deutlich hervorgeht.

Aus Maurachs Wiedergabe von Böttigers Notizen ist leider nicht zu ersehen, wie die Papiere beschaffen oder angeordnet sind. Eines aber ist sicher: die Anordnung, die Maurach ihnen gibt, ist chronologisch falsch. Er spricht von »Ungenauigkeiten und Schiefheiten« in Böttigers Aufzeichnungen, die er damit zu erklären sucht, daß sie in der auf den Besuch oder die Unterredung folgenden Nacht schnell niedergeschrieben worden seien. Als Beispiel verweist er auf die Datumsangabe in der zweiten Zeile des Textes, den 21. Juli 1802, die nicht erklärlich sei, da die des weiteren geschilderten Ereignisse die des Jahres 1795 seien.

Aber hier irrt Maurach. Der erste Absatz beschreibt keineswegs Ereignisse des Jahres 1795. Die in ihm erwähnte Rückreise Baggesens von Kopenhagen nach Paris mit dem Grafen Moltke hat nicht 1795 stattgefunden, sondern im Sommer 1802, wie Böttiger völlig richtig angibt. 1795 war auch nicht die »Tochter des berühmten Kanzelredners Reybaz« Baggesens Frau, sondern damals lebte noch seine erste Frau Sophie, die Enkelin Albrecht von Hallers. Im Jahre 1795 konnte Baggesen dem Kronprinzen auch noch nicht seine Ode auf Bonaparte überreichen und sie in deutscher Übersetzung Böttiger vorlesen, denn sie wurde erst im Mai 1798 in dänischer Sprache geschrieben und einige Jahre später ins Deutsche übersetzt.² 1795 hatte Baggesen auch noch nicht damit begonnen, Homer in dänische Hexameter zu übersetzen. Das geschah erst während der schweren Erkrankung seiner Frau im Herbst 1796. Daß er auch noch im Jahre 1802 an der Übersetzung Homers arbeitete, geht auch aus einem Brief H. C. Ørsteds hervor, den er im Dezember 1802 in Paris schrieb.³

Im März 1802 hatte Baggesen, der sich im Dezember 1800 in Paris niedergelassen hatte, eine Reise angetreten, die ihn zunächst nach London führte und von dort über Hamburg nach Kopenhagen, wo er im Juni eintraf, aber nur eine Woche blieb. Zweck dieser Reise war es, seine Zukunft ökonomisch abzusichern. Dieser Zweck wurde schon vor seiner Ankunft in Kopenhagen erreicht, da Baggesen in seinem Geburtsort Korsør